

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Semana a z členov senátu JUDr. Petra Dukesa, JUDr. Anny Markovej, JUDr. Jany Zemaníkovej a JUDr. Zuzany Ďurišovej v právnej veci žalobcu: **B. k. F. – T. u. K.**, A. X., K., zast. advokátom JUDr. P. B., O. X., H., proti žalovanému: **G. F., a. s.**, T. X., B., o určenie zániku záložného práva k nehnuteľnosti, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. januára 2007 č.k. 1 Obo 142/2005-255, rozhodol

t a k t o :

Rozsudok odvolacieho súdu **zrušuje** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 14.9.2004 č. k. 16 Cb 372/98-262 určil, že záložné právo zriadené na nehnuteľnosti žalobcu – Športovej haly č. X k.ú. K., zapísané na LV X. na základe zmluvy o zriadení záložného práva, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 29.6.1993 na zabezpečenie úveru podľa úverovej zmluvy č. X., číslo zmluvy X zaniklo. V odôvodnení rozsudku uviedol, že úver vo výške 25 mil. Sk veriteľ podľa príkazu na úhradu z 30.6.1993 (č.l. 78) poukázal na účet fyzickej osoby V.R., ktorý nebol účastníkom kúpnej zmluvy na kúpu nehnuteľnosti, ani v úverovej zmluve nebolo dohodnuté, že úverové prostriedky

budú poukázané na tento účet. Z účtovného dokladu z 2.7.1993 (č.l.79) nevyplýva, že by žalovaný poskytol úver úverovému dlžníkovi. Teda vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že žalovaný záväzok z úverovej zmluvy nesplnil. Tento záväzok nemôže vzniknúť ani v budúcnosti, pretože medzičasom došlo k zániku úverovej zmluvy, a to odstúpením z 23.6.1996. Keďže z úverovej zmluvy nemá žiadny záväzok úverový dlžník, nemôže mať záväzok ani záložný dlžník, keďže ide o akcesorický právny vzťah, a preto povinnosť zo záložnej zmluvy zanikla.

Na odvolanie žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 23.1.2007 č. k. 1 Obo 142/2005-255 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol (§ 220 ods. 1 OSP). Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že z obsahu spisu je zrejmé, že dňa 29.6.1993 uzavrel žalovaný so Š.S.T.C. úverovú zmluvu č. X., predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru na investičný rozvoj v sume 25 000 000 Sk. V zmluve bolo dohodnuté čerpanie úveru, splácanie úveru formou príkazu na úhradu z BÚ X. vždy k 20-temu štvrtročne, počnúc X/93, posledná splátka mala byť v apríli 1997. Zmluva o úvere bola uzavretá na dobu určitú do 20.4.1997 a v čl. VIII bod 2 bolo dohodnuté, že zmluvu možno meniť a dopĺňať formou dodatku k nej, a to podpísaním každou zo zmluvných strán. V uvedený deň, t.j. 29.6.1993, uzavrel žalovaný so žalobcom za účelom zabezpečenia predmetného úveru zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. X (žalobca bol v tom čase označený ako B.T.K.). Zmluva o zriadení záložného práva bola uzavretá podľa § 151a Obč. zák. V zmluve o zriadení záložného práva účastníci zmluvy dohodli, že sa záložným právom zabezpečuje pohľadávka žalovaného z úveru podľa úverovej zmluvy č. X. zo dňa 29.6.1993 vo výške 25 000 000 Sk. Dôkaz o poskytnutí peňažných prostriedkov v sume 25 mil. Sk zo strany žalovaného je zrejmý z príkazu na úhradu, splatný dňa 30.6.1993, ktorým žalovaný poukazuje sumu 25 mil. Sk v prospech účtu č. X. bez uvedenia účelu platby a z ďalšieho bankového dokladu zo dňa 2.7.1993, na ktorom je uvedená suma 25 mil. Sk, ako prevod úveru č. X., S.T.C.K. na BÚ X. R.H. podľa kúpnej zmluvy č. N z 18.6.1993.

Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že úverový dlžník riadne čerpal úver a peňažné prostriedky z úveru boli prevedené v súlade s účelom úveru a na účet dohodnutý úverovým dlžníkom ako kupujúcim

a predávajúcim v kúpnej zmluve č. N, N. Žalovaný poskytol peňažné prostriedky úverovému dlžníkovi a tomu vznikla povinnosť tieto peňažné prostriedky žalovanému vrátiť, teda vznikol mu záväzok na vrátenie úveru.

V zásade platí, že záložné právo ako zabezpečovací právny vzťah, predpokladá existenciu iného právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom (vzťah zaistený), ktorý podmieňuje jeho vznik a trvanie, čo vyplýva z jeho akcesorickej povahy. Slúži na zabezpečenie pohľadávky s tým, že ak zabezpečená pohľadávka nie je splnená riadne a včas, záložný veriteľ sa môže domáhať jej uspokojenia zo zálohu. Jedným z prípadov zániku záložného práva podľa § 151g Občianskeho zákonníka je zánik zabezpečenej pohľadávky. Záložné právo je vždy viazané na existenciu pohľadávky, to znamená, že jeho vznik a zánik sa odvíja od vzniku alebo zániku zabezpečovanej pohľadávky. Ak pohľadávka, ktorá bola zabezpečená záložným právom, zanikne, zaniká aj záložné právo. Záložné právo sa teda viaže na pohľadávku.

Odvolací súd vychádzal zo zistenia, že účastníci uzavreli záložnú zmluvu, ktorá je platná a spôsob jej zániku upravuje Občiansky zákonník v ust. § 151g. Podľa názoru odvolacieho súdu, dôvody súdu prvého stupňa uvedené v rozhodnutí neobstoja, pretože dôvody tam uvedené nespôsobujú zánik záložného práva. Úver bol poskytnutý v súlade s dispozíciou úverového dlžníka. Bankový doklad zo dňa 2.7.1993, ako prevod úveru č. X. nemožno považovať za prevod úveru na firmu R., s.r.o., M. (plnenie v prospech tretej osoby). Nie sú splnené ani podmienky, ktoré uviedol žalobca s poukazom na ust. § 532 Obč. zák. V danom prípade ku zmene v osobe dlžníka nedošlo, a teda zabezpečenie dlhu poskytnutého žalobcom trvá naďalej.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a navrhol ho zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Na zdôvodnenie dovolania uviedol, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP), a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP). Odvolací súd sa odchyľil od skutkových zistení, z ktorých vychádzal prvostupňový súd. Išlo o výpovede svedkov, oboznamovanie listinných dôkazov a výpoveď účastníkov.

Odvolací súd sa odchyľil od skutkových zistení aj napriek tomu, že žiaden z dôkazov na odvolacom konaní nezopakoval a nevytvoril si podklad pre odlišné zhodnotenie dôkazov. Svojím postupom porušil ustanovenie § 213 ods. 2 O.s.p. a nezopakoval dôkazy, na ktorých podložil svoje skutkové zistenia súd prvého stupňa.

Odvolací súd sa nevyporiadal s procesnými a hmotnoprávnymi otázkami o zámene účastníkov podľa § 92 ods. 2, 3 O.s.p.

Pôvodným účastníkom konania na žalovanej strane bola S.s., a. s. G.F., a. s. podal návrh na zmenu účastníkov v konaní a domáhal sa vydania uznesenia, ktorým súd rozhodne, aby z konania vystúpil žalovaný – S.s., a. s. a na jeho miesto vstúpil G.F., a. s.

Tohto procesného rozhodnutia sa domáhal na tom základe, že S.s., a. s. zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 7.12.2005 postúpila obchodnej spoločnosti G.F., a. s., pohľadávku spoločnosti S.T. v menovitej hodnote 39 109 219 Sk, a to so všetkým príslušenstvom a všetkými právami, ktoré sú s postúpenou pohľadávkou spojené.

Odvolací súd akceptoval vstup nového účastníka do konania na strane žalovaného bez toho, aby skúmal, či nastala právna skutočnosť prevodu práva, o ktorých sa koná a či táto skutočnosť nastala platne.

Podľa § 92 ods. 2 O.s.p., ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod, alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, navrhnúť, aby do konania namiesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli. Podľa § 92 ods. 3 O.s.p. súd vyhovie návrhu, ak sa preukáže, že po začatí konania nastala právna skutočnosť uvedená v ods. 2.

Podľa názoru žalobcu v konaní doposiaľ nebolo preukázané, že by takáto

právna skutočnosť nastala.

Podľa zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 7.12.2005, a to konkrétne článku V. zmluva nadobúda platnosť dňom jej podpísania a účinnosť zaplatením odplaty podľa článku II.

Ide o odkladaciu podmienku podľa § 36 OZ. Podľa tejto podmienky právne účinky zmluvy nastanú až splnením odplaty za pohľadávku. G.F., a. s. nepreukázal splnenie odkladacej podmienky – zaplatenie. Pokiaľ nezaplatil a túto skutočnosť nepreukázal, znamená to, že účinky zmluvy o postúpení pohľadávky nenastali.

Samotnú zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá bola predložená do konania, považuje žalobca za absolútne neplatnú. V predmetnej zmluve chýbajú základné znaky určitosti a zrozumiteľnosti. Popísanej pohľadávke chýba dostatočná identifikácia a jednoznačná určitosť. V zmluve je popísaná ako pohľadávka voči spoločnosti „S.T.“. Spoločnosť S.T. je pre žalobcu neznámym subjektom práva.

Taktiež nie je zrejmé, čo je predmetom postúpenia. Zo zmluvy nie je zrejmé, na základe akej právnej skutočnosti a kedy mala postupovaná pohľadávka právnenému predchodcovi žalovaného vzniknúť, nie je zrejмый ani dátum jej splatnosti, ani špecifikácia sumy 39 109 219 Sk.

Pokiaľ pohľadávka vôbec vznikla, došlo k zániku pohľadávky, a to zánikom subjektu úverového dlžníka – Š.S.T.C., a to na základe uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 K 38/97-55 zo dňa 13.9.2004, ktorým bol zrušený konkurz na majetok úpadcu. Keďže zanikol subjekt, voči ktorému existovala pohľadávka, nebolo možné ani platne postúpiť pohľadávku v zmysle § 525 OZ.

Odvolačný súd bez ohľadu na horeuvedené porušil základné právo žalobcu na súdnu ochranu.

V napadnutom rozsudku odvolacieho súdu bolo podľa názoru žalobcu opomenuté:

- stručne, jasne a výstižne vysvetliť, akými úvahami sa súd pri hodnotení dôkazov

riadil,

- stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ako vec súd právne posúdil,
- dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odvolačí súd sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na stručné konštatovanie, ktoré je vyššie uvedené bez akéhokoľvek vyporiadania sa s právnymi závermi vyplývajúcimi zo zisteného skutkového stavu.

Odvolačí súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k názoru, že úverový dlžník riadne čerpal úver a peňažné prostriedky z úveru boli prevedené v súlade s účelom úveru a na účet dohodnutý úverovým dlžníkom ako kupujúcim a predávajúcim v kúpnej zmluve č. N, N. Veriteľ poskytol peňažné prostriedky úverovému dlžníkovi, a preto mu vznikla povinnosť tieto peňažné prostriedky vrátiť, teda vznikol mu záväzok na vrátenie úveru.

S týmto záverom odvolacieho súdu žalobca nesúhlasí a takýto záver je aj v rozpore so skutkovými zisteniami.

Je nesporným faktom, že úverovou zmluvou sa veriteľ zaviazal poskytnúť Š.S.T.C. úver na investičný rozvoj vo výške 25 mil. Sk. V zmluve bola dohodnutá doba čerpania úveru do 30.6.1993.

Uzavretím úverovej zmluvy sa veriteľ zaviazal, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky, ak ho dlžník v súlade so zmluvou o to požiada. Úverový dlžník však nepožiadal veriteľa o čerpanie úveru a nedal mu na to žiaden príkaz.

Veriteľ poskytol peňažné prostriedky bez súčinnosti úverového dlžníka ešte dňa 30.6.1993, a to prevodom z analytického účtu banky priamo v prospech účtu X. bez uvedenia účelu platby. Z dokladu č. 78 vyplýva, že tento prevodný príkaz realizovali pracovníci veriteľa, a to pán O. a pán B. (vo funkciách riaditeľa a námestníka pobočky veriteľa). Nie je pravdivé tvrdenie, že veriteľ plnil na základe úverovej zmluvy dňa 2.7.1993.

Podľa stanoviska prvostupňového súdu si veriteľ nesplnil svoj záväzok z úverovej zmluvy, pretože úverovému dlžníkovi neposkytol peňažné prostriedky dohodnuté v úverovej zmluve.

Takýto názor a stanovisko vyslovil aj samotný Najvyšší súd Slovenskej republiky v zrušujúcom uznesení č. k. 6 Obo 291/02 zo dňa 24.9.2003.

Veriteľ sa odvoláva na skutočnosť, že peňažné prostriedky boli poskytnuté na účet č. X. a nie je podstatné komu patril tento účet. Plnili tam na základe kúpnej zmluvy zo dňa 18.6.1993, č. N, N. Pokiaľ tvrdia, že plnili na základe tejto kúpnej zmluvy, mali by zodpovedať na otázku, kto plnil a na základe akého požiadania a príkazu. Na túto otázku však už neodpovedajú, pretože by museli potvrdiť, že suma 25 mil. Sk bola poskytnutá na účet X. Táto suma bola plnená na základe prevodného príkazu pracovníkov banky bez požiadania a príkazu úverového dlžníka. Nevyplýva to ani z úverovej zmluvy a takéto plnenie nemožno považovať za plnenie predmetnej úverovej zmluvy.

Veriteľ poskytol finančné prostriedky fyzickej osobe V.R.. Tento však nebol účastníkom kúpnej zmluvy na kúpu nehnuteľnosti (č.l. 67).

Ani v úverovej zmluve nebolo dohodnuté, že peňažný ústav, t.j. S. poskytne úverové prostriedky na kúpu konkrétnych nehnuteľností, a že tieto prostriedky poukáže V.R. (údajné nehnuteľnosti boli znalecky ohodnotené na 418 030 Sk).

Žalobca zastáva názor, že prvostupňový súd preto správne skutkovo zistil, že veriteľ dal konkludentným prejavom vôle súhlas k prevzatiu dlhu tým, že sa na R., spol. s r.o., M., obracal ako na dlžníka, a to potom vedie k jedinému logickému právnomu záveru pri aplikácii ust. § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na ust. § 35 ods. 1 OZ, totiž že v dôsledku platného prevzatia dlhu nastúpil ako dlžník na jeho miesto R., spol. s r.o., M., na ktorého prešla povinnosť splniť dlh.

Bolo teda preukázané, že zmluvné strany sa dohodli na prevode úveru a táto

dohoda má všetky náležitosti ustanovenia § 531 OZ. Podľa tohto ustanovenia „kto sa dohodne s dlžníkom, že preberá jeho dlh, nastúpi na jeho miesto, ak dá na to veriteľ súhlas. Súhlas veriteľa možno dať buď pôvodnému dlžníkovi alebo tomu, kto dlh prevzal“.

Pokiaľ veriteľ namieta, že takýto súhlas nedal ani pôvodnému dlžníkovi, ani tretej osobe, poukazujúc na výpovede p. Š., p. O., p. K. a p. R. Takéto tvrdenie je iba účelové, pretože predmetné výpovede svedkov a aj samotné konanie žalovaného svedčia o inom.

V rokoch 1993 a 1994 bol predmetný úver splácaný a boli poukázané peňažné prostriedky vo výške viac ako 10 mil. Sk. Z obsahu úverového spisu je zrejmé, že úverový dlžník nezaplatil ani jednu splátku istiny úveru, ani úrokov. (!!!)

Všetky platby boli zrealizované spoločnosťou R., spol. s r.o., Táto skutočnosť pre veriteľa nebola nijako neznáma, pretože samotný veriteľ podstatnú časť z týchto splátok vykonával inkasom z účtu spoločnosti R., spol. s r.o.

Naviac, dohoda o prevode úveru medzi firmou R., spol. s r.o., M. a Š.S.T.C., K., zo dňa 2.7.1993, sa nachádzala v úverovom spise a žalovaný ju mal k dispozícii. Pracovníčka veriteľa – JUDr. Š., ju totiž predložila súdu prvého stupňa ešte na pojednávaní dňa 14.11.2000 a túto mal k dispozícii aj svedok Ing. O. na pojednávaní konanom dňa 26.3.2002, kedy ju pri výpovedi svedka predložil súdu, aj keď o nej tvrdil, že o jej obsahu nemal vedomosti.

Žalobca zastáva názor, že veriteľ chcel obsah tejto dohody pred súdom v ďalšom konaní zatajiť, pretože túto dohodu, hoc ju mal k dispozícii a nachádzala sa v úverovom spise, súdu následne nepredložil.

Celý úverový prípad bol vykonaný s cieľom poškodenia jednej zo zmluvných strán, a to žalobcu ako záložného dlžníka. Banka pri poskytovaní úveru súčasne jednala s V.R., zrejme o možnosti vyrovnaní jeho nesplateného úveru z predchádzajúceho obdobia vo výške 11 000 000 Sk.

Našla si na to taký spôsob, že použila úverovú zmluvu Š.C. na prevedenie peňažných prostriedkov V. R., a to prevodným príkazom dňa 30.6.1993, ktorý realizovali riaditeľa banky a námestník p. O. a p. B. bezhotovostne z účtu banky priamo na účet V. R.. Časť prevedených peňazí použila banka na vyrovnanie starého nesplateného úveru.

Žalobca zriadením záložného práva nezískal žiaden prospech, čo muselo byť zrejmé aj v banke (to už aj s prihliadnutím na hodnotu založenej veci). Konkrétne okolnosti poskytnutia úveru a záložného práva ako časová súvislosť, súčasné jednanie s pánom V.R., hodnota údajne získaných nehnuteľností, spôsob splácania úveru a konanie banky, ktorá nikdy nevymáhala úver od úverového dlžníka, je evidentne v rozpore s dobrými mravmi, a preto by mali byť úkony absolútne neplatné podľa § 39 OZ, § 3 OZ a zároveň by mali byť nevyhnutelné podľa § 265 Obz., pretože by išlo o výkon práv, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že navrhuje dovolanie zamietnuť. V zásade poukázal na obsah svojich doterajších vyjadrení s tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne a právne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, dovolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, preskúmal rozsudok dovolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa, vychádzajúc jednoznačne z iného skutkového stavu, ako súd prvého stupňa. Súd prvého stupňa na základe ním vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaný ako veriteľ si nesplnil svoj záväzok z úverovej zmluvy. Peňažné prostriedky z úverovej zmluvy poskytol otretej osobe V.R. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa bez doplnenia alebo opakovaného dokazovania (§ 213 OSP) dospel k záveru, že úverový dlžník riadne čerpal úver a peňažné prostriedky z úveru boli prevedené v súlade s účelom úveru. Tento postup odvolacieho súdu je v rozpore s ust. § 220 OSP. Odvolací súd sa mýlil, ak v odôvodnení uviedol, že úpri rozhodovaní

vychádzal z ust. § 220 ods. 1 OSP (platného v aktuálnom znení), t.j. , že súd prvého stupňa rozhodol nesprávne, hoci správne zistil skutkový stav, pričom správne vychádzal zo znenia § 220 platného pred jeho novelou vykonanou zák. č. 341/2005 Z.z., účinnou od 1.9.2005 (§ 372I ods. 2). Za správne zistený skutkový stav v zmysle ust. § 220 ods. 1 OSP je potrebné považovať ten skutkový stav, z ktorého vychádzal súd prvého stupňa a uviedol ho v odôvodnení svojho rozsudku. Ak odvolací súd sa s takýmto skutkovým stavom nestotožňuje, potom podľa tohto ustanovenia rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť nemôže. Do úvahy by prichádzal postup podľa ust. § 220 ods. 2 OSP, podľa ktorého rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd môže zmeniť vtedy, ak dokazovanie v odvolacom konaní je doplnené. Odvolací súd však v danom prípade dokazovanie, vykonané súdom prvého stupňa, nedoplnil. Preto táto dovolacia námietka v celom rozsahu je opodstatnená.

Dôvodne v dovolaní sa namieta aj to, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nemá náležitosti uvedené v ust. § 157 ods. 2 OSP, a to najmä z hľadiska, že sa nevyporiadal s otázkou platnosti a účinnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo 7.12.2005, uzavretou medzi S.s., a.s. a G.F., a. s., a to predovšetkým v tých smeroch, na ktoré v dovolaní poukázal žalobca. Tiež sa nevyporiadal s tvrdením dovolateľa, že pokiaľ pohľadávka vôbec vznikla, došlo k jej zániku, a to zánikom subjektu úverového dlžníka – Š.S.T.C., a to na základe uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 1 K 38/97-55 zo dňa 13.9.2004, ktorým bol zrušený konkurz na majetok úpadcu. Keďže zanikol subjekt, voči ktorému existovala pohľadávka, nebolo možné ani platne postúpiť pohľadávku v zmysle § 525 OZ. Napokon, hoci žalobca v dovolaní namietal neplatnosť právnych úkonov aj pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ), odvolací súd sa tejto námietky v odôvodnení vôbec nedotkol. Vzhľadom na skutočnosť, že v danej veci nie je v zmysle procesného práva ustálený skutkový stav, pričom dovolací súd vykonávať dokazovanie nie je oprávnený (§ 243a ods. 2 OSP), dovolací súd za tohto stavu nemôže zaujať stanovisko k ďalším hmotnoprávnym záverom súdu prvého stupňa, ani odvolacieho súdu. Ak odvolací súd sa nestotožňuje so závermi súdu prvého stupňa, pričom prípadne vzhľadom na rozsah ďalšieho dokazovania nemieni ho doplniť v odvolacom konaní, potom mu neostáva iné, iba podľa ust. § 221 OSP rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Na základe uvedených dôvodov dovolací súd podľa ust. § 243b ods. 1, 2

OSP rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom právny názor vyslovený v rozsudku dovolacieho súdu je pre odvolací súd záväzný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 31. januára 2008

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: